RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 98.719 van 6 september 2001
in de zaak A. 96.480/VII-23.539.

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 Gent,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van XXX nationaliteit, op 16 oktober 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken 18 mei 2000 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 30 november 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 14 juni 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 juli 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur F. DE NEVE die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De eerste verzoeker komt België binnen op 22 oktober 1998 en verklaart zich vluchteling op 23 oktober 1998. De tweede verzoekster komt België binnen op 8 juli 1999 en verklaart zich vluchteling op 9 juli 1999.

1.2. Op 18 mei 2000 beslist de Minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van beide verzoekende partijen tot de weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 27 september 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal ten aanzien van XXX is als volgt gemotiveerd :

> "Volgens zijn verklaringen zou betrokkene, die een etnische A. uit I. (gemeente D.), K., beweert te zijn, geruime tijd sympathisant en activist van de "D. L. van K." (.....) geweest zijn. Omdat hij omwille van zijn politieke activiteiten op een "zwarte lijst" zou hebben gestaan, zou de S. politie hem meermaals thuis gezocht en er alles gecontroleerd hebben. Sinds mei 1998 zouden S. militairen zich in de omgeving van betrokkenes woonplaats gevestigd hebben en zou zijn dorp regelmatig gecontroleerd zijn. Begin september 1998 zou betrokkenes woning tweemaal doorzocht en de inboedel vernield zijn wegens het lidmaatschap van zijn broer L. bij het K.B.. Sinds 20 mei 1998 zouden de S. terreur en de aanvallen op zijn dorp verergerd zijn. Telkens zijn dorp hevig gebombardeerd werd, zou betrokkene met zijn oudste zoon en andere dorpelingen naar de bergen gevlucht zijn. Nadien zouden ze steeds naar het dorp zijn teruggekeerd. Betrokkenes vrouw zou ondertussen met de twee andere kinderen reeds bij haar ouders in S. ingetrokken zijn. Omdat I. in september 1998 helemaal ingenomen was door de S. ordetroepen, zou betrokkene met zijn oudste zoon door de bergen naar A. gevlucht zijn. Gezien de slechte economische en politieke situatie in A. zou betrokkene enkele dagen later reeds zijn doorgereisd naar België, waar hij op 23 oktober 1998 asiel vroeg. Toen ook S. gebombardeerd werd, zou betrokkenes echtgenote, XXX, met hun twee andere kinderen weggevlucht en juli 1999 naar België uitgeweken zijn. Bovendien verklaarde betrokkene niet naar K. te kunnen terugkeren zolang de situatie er niet gestabiliseerd is en hij er geen zekerheid kan bieden aan zijn gezin. Voorts zouden betrokkenes bezittingen in K. totaal vernield zijn.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene in zijn opeenvolgende verklaringen geen persoonlijke feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan worden afgeleid dat hij bij zijn terugkeer naar K. het risico loopt op persoonlijke en doelgerichte vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Sinds zijn vertrek is de situatie in K. immers gevoelig gewijzigd. De ingeroepen vrees van betrokkene, met name de algemene S. repressie ten aanzien van de A. bevolking in K., is niet meer actueel. Overeenkomstig Resolutie XXX, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, hebben de S. ordetroepen en autoriteiten zich immers uit K. teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht en bestuur geplaatst. In geval van moeilijkheden kan betrokkene zich steeds wenden tot de internationale gemeenschap die ernstige inspanningen levert om de orde en rust te herstellen en het dagelijks leven in K. te normaliseren.

Het feit dat betrokkene in K. geen bezittingen meer heeft, is bovendien een probleem van socio-economische aard en valt als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Conventie.

Aangezien uit betrokkenes verklaringen en rekening houdend met de fundamenteel gewijzigde (politieke) situatie in K., duidelijk blijkt dat zijn asielaanvraag kennelijk ongegrond is, meent de Commissaris-generaal dat het in de gegeven omstandigheden niet noodzakelijk is om betrokkene te horen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 18 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren..".

De beslissing ten aanzien van XXX is als volgt gemotiveerd :

"Volgens haar verklaringen zou betrokkene een etnisch A. afkomstig uit I. (gemeente D.) zijn. Sinds mei 1998 zouden S. militairen zich in betrokkenes dorp gevestigd hebben. In september 1998 zouden S. haar huis gecontroleerd en de inboedel vernield hebben wegens het lidmaatschap bij het K.B. van betrokkenes schoonbroer. Omdat de S. controles bleven voortduren, zou betrokkene met twee kinderen naar haar ouders te S. gegaan zijn. Betrokkenes man XXX zou ondertussen in september 1998 met hun oudste zoon de bergen ingevlucht zijn. Nadien zouden ze naar België zijn doorgereisd. Omdat ze onmogelijk naar haar dorp kon terugkeren, zou betrokkene in januari 1999 naar A. gevlucht zijn. Ze zou er verbleven hebben tot juli 1999. Omdat de economische en politieke situatie er slechts was, zou ze naar België gereisd zijn. Ze vroeg er op 9 juli 1999 asiel aan. Bovendien verklaarde betrokkene niet naar K. te kunnen terugkeren omdat de situatie er nog niet gestabiliseerd is en ze nog geen zekerheid heeft om er veilig te leven. Zo zouden in K. nog steeds mensen omgebracht worden door onbekenden. Voorts zouden betrokkenes bezittingen in K. totaal vernield zijn. Betrokkene is niet in het bezit van enige identiteitsdocumenten.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene in haar opeenvolgende verklaringen geen persoonlijke feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan worden afgeleid dat zij bij haar terugkeer naar K. het risico loopt op persoonlijke en doelgerichte vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Sinds haar vertrek is de situatie in K. immers gevoelig gewijzigd. De ingeroepen vrees van betrokkene, met name de algemene S. repressie ten aanzien van de A. bevolking in K., is niet meer actueel. Overeenkomstig Resolutie XXX, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, hebben de S. ordetroepen en autoriteiten zich immers uit K. teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht en

bestuur geplaatst. In geval van moeilijkheden kan betrokkene zich trouwens steeds wenden tot de internationale gemeenschap die ernstige inspanningen levert om de orde en rust te herstellen met het oog op de normalisering van het dagelijks leven in K..

Het feit dat betrokkene in K. geen bezittingen meer heeft, is bovendien een probleem van socio-economische aard en valt als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Conventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 18 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een eerste middel aanvoeren dat als volgt luidt :

“1. Eerste middel: schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoor-plicht en de rechten van verdediging.

Dat verzoekers dd. 23 mei 2000 bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een dringend beroep indienden tegen de beslissing van weigering van verblijf dd. 18 mei 2000 hen betekend door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken.

Dat verzoekers bij de behandeling van zijn dringend beroep door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet mondeling werden gehoord.

Dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de hoorplicht en de rechten van verdediging geschonden worden, wanneer hij een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt ten aanzien van verzoekers zonder deze uit te nodigen voor een verhoor waarin zij hun relaas en standpunt kunnen doen kennen.

Dat nochtans de Raad van State van oordeel is dan tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die steunt op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen .

Dat de bevestigende beslissing tot gevolg heeft dat verzoekers België dienen te verlaten. Dat niet kan ontkend worden dat door voormelde beslissingen, gesteund op verzoekers persoonlijke gedragingen en dito motieven, verzoekers belangen, meer zelfs verzoekers vrijheid en leven, zwaar bedreigd en/of aangetast worden.

Dat ook VAN HEULE in *"Vluchtelingen. Een overzicht van de wet van 6 mei* 1953" meent dat gezien de bijzonderde persoonlijke aard van de (on)ontvankelijkheidsbeslissingen een mondeling interview door de Commissaris-generaal zich opdringt.

Dat de Commissaris-generaal bij de behandeling van het dringend beroep rnoet nagaan of verzoekers naar hun land van herkomst kunnen worden teruggeleid. Dat enkel in een mondeling verhoor verzoekers uitgedrukte persoonlijke vrees kan worden geëvalueerd.

Dat verzoekers derhalve bij de behandeling van hun dringend beroep door cie Commissaris-generaal mondeling dienen te worden geïnterviewd.

Dat verzoekers rechten van verdediging geschonden werden doordat zij niet de kans kregen tijdens een mondeling verhoor op het Commissariaat-generaal hun relaas uiteen te zetten.”;

2.2. Overwegende dat, wat de beweerde schending van de rechten van de verdediging betreft, het volstaat op te merken dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele overheid is; dat de rechten van verdediging bijgevolg als zodanig niet van toepassing zijn op de procedure van dringend beroep; dat, wat de ingeroepen schending van de hoorplicht betreft, er geen tekst het horen van verzoekers voorschrijft; dat enkel is vereist dat verzoekers in verband met een dergelijke zwaarwichtige maatregel nuttig voor zijn belangen konden opkomen; dat verzoekers deze mogelijkheid hadden bij het indienen van het beroepsschrift dringend beroep en ervan gebruik van maakten vermits uit het administratief dossier blijkt dat zij in de hen door het Commissariaat-generaal toegestuurde vragenlijst een verklaring hebben afgelegd; dat de verzoekende partijen bovendien niet aantonen hoe een eventueel verhoor op het Commissariaat-generaal alsnog zou kunnen leiden tot een gunstige beslissing, nu zij geen van beide ook maar pogen aan te tonen hoe zulk een verhoor alsnog de vaststelling dat de aangevoerde socio-economische problemen niet onder het toepassingsgebeid van de Conventie van Genève vallen kan tenietdoen; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partijen een tweede middel aanvoeren dat als volgt luidt :

> "*2.:* Tweede middel: schending van het artikel 1, A (2) en artikel 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekent te Genève op 28 juli 1951 ; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.
>
> Dat de bestreden beslissingen de artikelen 1,A(2) en 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen; de artikelen 52 en 621 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schenden, wanneer deze stellen dat verzoekers geen gewag maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.
>
> Dat verweerder naliet rekening te houden met het feit dat verzoekers van A. origine en afkomstig zijn uit K..
>
> Dat verzoekers persoonlijk problemen kenden met de S. autoriteiten. Dat verzoekers wegens verzoekers politieke activiteiten voor het ..... en het lidmaatschap van verzoekers broer bij het ..... persoonlijk geviseerd werden door de XXX autoriteiten. Dat zij na bombardementen en bezetting door S. troepen van hun dorp genoodzaakt waren hun land te ontvluchten.
>
> Dat sinds maart 1999 in K. de grootste humanitaire catastrofe plaatsvond sinds WOII. Dat de XXX autoriteiten in gans K. een grootschalige etnische zuivering doorvoerden. Dat elke etnische A., indien niet vermoord, het land werd uitgedreven.
>
> Dat het subjectieve element van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer door verweerder verwaarloosd werd.
>
> Dat de « Guide des procédures et critères á appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, UNHCR, januari 1992 » in tal van paragrafen de het subjectieve element van de vrees van de vluchteling benadrukt.
>
> Par 38: *«Les mots craignant avec raison recouvrent donc á la fois un élément subjectif et un élément objectif et pour déterminer l'existence d'une crainte raisonnable les deux éléments doivent être pris en considération.»*

Par. 40: «*La prise en considération de l'élément subjectif implique nécessairement une appréciation de la personnalité du demandeur » en* par. 52. : «Le *carctère subjectif de la crainte d'être persécuté implique une appréciation des opinions et des sentiments de l'intéressé».*

Dat verzoekers in K. getuige waren van een door de S. gevoerde bloedige repressiecarnpagne en gewelddadige verdrijving uit hun land. Dat verzoekers. door de S. persoonlijk bedreigd werden. Dat zij nog steeds angst hebben en in geen geval, na alles wat er gebeurd is, naar hun land durven teruggaan.

Dat immers verzoekers angst bevestigd wordt door de vaststelling dat de regio in geen geval als politiek stabiel kan beschouwd worden, daar in eerste instantie de nieuw verkozen president van de XXX, K., ook de terugkeer van het XXX leger naar K. eist. Bovendien vrezen de K. A. uit de internationale belangstelling te vallen en de dupe te worden van de nieuwe aanstelling van een "democratisch" president (cf. De Morgen, "K. vreest te dupe te worden", dd.7.10.2000, cf. stuk 2).

Dat desondanks de aanwezigheid van een internationale troepenmacht het (etnisch) geweld in K. opnieuw oplaait (cf artikel uit "De Morgen" dd. 14.02.2000 "Etnisch geweld laait weer op in M.", stuk 2 en "Declaration against acts of violence and intimidation aimed at K. political leaders", dd. 11.08.2000, http://WWW.alb-net.com/pipemiail//kccnews/2000-August/000 1 54.html)

Dat uit het rapport van Amnesty International 'Republic of XXX' (K.). Update from the field", dd. januari 2000 blijkt dat de toestand in K. momenteel verre van optimaal te noemen is (cf http://www.amnesty.int/ailib/countries/indx470.html).

Het rapport stelt in K. een *'disturbing increase in human rights abuses (p. 1)* vast, verder *"there is been little progress towards the_full deployment of an international civilian police force in K." (p.* 2) en *"there has been a marked increase in criminality in K. and the administration has been unable to establish a functioning judicial system"(p.* 4)

Dat, gezien het feit dat verzoekers persoonlijk door de S. autoriteiten geviseerd werden, gezien de huidige politiek onzekere toestand in hun land en gezien de bloedige oorlog die er plaats heeft gevonden, verzoekers bij een terugkeer naar hun land vrezen opnieuw wegens hun origine het slachtoffer te worden van vervolging door het terugkerende XXX (S.) leger.

Dat derhalve de beslissingen genomen ten aanzien van verzoekers niet afdoende gemotiveerd zijn omdat verweerder met alle elementen van de zaak (subjectieve element van verzoekers vrees en de politieke toestand de facto in K.) geen rekening hield.

Dat, door een bevestigende beslissing verzoekers te betekenen, verweerder de artikelen 1,A(2) en 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 schendde, daar verzoekers bij een terugkeer naar K. nog steeds vrezen voor vervolging wegens hun origine.";

2.4. Overwegende dat de Commissaris-generaal als determinerend motief doet gelden dat de door verzoekers ingeroepen motieven ter ondersteuning van hun asielaanvragen niet kunnen aangenomen worden om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat hij daartoe de volgende elementen aanvoert : de algemene S. repressie t.a.v. de A. gemeenschap in K. en de oorlogssituatie in K. zijn niet meer actueel daar overeenkomstig resolutie XXX aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 de S. troepen en Autoriteiten zich uit K. hebben teruggetrokken en de regio onder internationaal bestuur en toezicht werd geplaatst; in geval van moeilijkheden kan betrokkene zich wenden tot die internationale gemeenschap; het feit dat de bezittingen van verzoekers in K. zouden zijn vernield is een probleem van socio-economische aard dat als dusdanig niet binnen de werkingssfeer van de Vluchtelingenconventie valt; dat aldus de bestreden beslissing de feitelijke en juridische overwegingen bevat die eraan ten grondslag liggen; dat uit de persartikels die verzoekers ter

ondersteuning van hun betoog bijbrengen weliswaar zou kunnen worden afgeleid dat de regio politiek onstabiel is en dat er sporadische opflakkeringen van geweld bestaan, maar dat daarin geenszins sprake is van een hervatten van de S. repressie ten aanzien van de etnische A. in K. en dat daaruit geenszins blijkt dat verzoekers, in weerwil van het oordeel van de Commissaris-generaal, onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève zouden vallen; dat dienvolgens de schending van artikel 33 van dat verdrag niet dienstig kan worden aangevoerd; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes september tweeduizend een, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

C. VERHAERT. **M.-R. BRACKE.**